

een bijzondere vergelijking

Michèle Velthuizen, echtgenote van Nop Velthuizen werkzaam in de media-theek van de Amerikaanse school in Wassenaar, liep tegen deze toch bijzondere vergelijking tussen kinderen en een vlieger op. Niettegenstaande het in het Engels is willen we het u niet onthouden. **Red.**

Children are like Kites

I see children as kites. You spend a lifetime trying to get them off the ground. You run with them until you're both breathless - they crash - you add a long tail - they hit the rooftop - you pluck them out of the spout - you patch and comfort, adjust and teach. You watch them lifted by the wind and assure them that someday they'll fly.

Finally, they are airborne, but they need more string and you keep letting it out and with each twist of the ball of twine, there is a sadness that goes with joy, because the kite becomes more distant and somehow you know that it won't be long before that beautiful creature will snap the lifeline that bound you together and soar as it was meant to soar - free and alone.

Erma Bombeck, May 15, 1977.

vertaling door Harm van Veen.

Kinderen zijn als vliegers

Kinderen zie ik net als vliegers. Je besteedt je hele leven om ze vanaf de grond omhoog te krijgen. Je rent met ze tot je samen buiten adem raakt - vallen ze, dan neem je een langere lijn - komen ze op het dak - je trekt ze uit de afvoergoot - je lapt en beurt ze op, verbetert ze en leert ze. Je ziet ze op de wind drijven en geeft ze de verzekering dat ze op een goeie dag zullen vliegen.

Ten slotte zijn ze van de grond, maar ze hebben een langer leidsel nodig en je blijft vieren en telkens als de lijn in de knoop schiet is er een teleurstelling die weer voor vreugde plaatsmaakt, want de vlieger krijgt meer afstand en ergens weet je dat het niet lang meer duren zal of dat schitterende schepsel zal de draad doorknippen die je samenhiel en hoog opstijgen zoals het was bedoeld te doen, vrij en alleen.